

JUR1450/JUS5450: *“Co-insurance and the mandate of the claims leader; in particular, Clause 9-2, 9-8 and 9-9”*

Dette er en hjemmeeksamen på 24 timer. Emnet er behandlet både i læreboken (Bull/Wilhelmsen; Handbook on Hull Insurance, se særlig s. 40-43 og 382) og motivene, og det gir seg langt på vei selv hva som bør behandles. Samtidig er deler av oppgaven nokså krevende. Når dette kombineres med at emnet ikke er utførlig behandlet i læreboken (i motsetning til i tilleggslitteraturen; Falchenberg), burde oppgaven være egnet til å skille mellom kandidatene. Her som ellers vil de beste kandidatene skille seg ut gjennom en hensiktsmessig struktur, språk og selvstendighet, men det kan ikke kreves mye av studentene for å bestå. Utgangspunktet bør være at det ikke trekkes for det som ikke står i læreboken, samtidig som det bør kunne forventes at studentene på en hjemmeeksamen klarer å orientere seg noenlunde i motivene.

Oppgaven kan strukturelt legges opp på flere måter, men det er naturlig å starte med å forklare hva som menes med «koassurans», helst basert på definisjonen i Planens Cl. 9-1. De fleste burde klare å si noe fornuftig om dette, men de bedre kandidatene vil trolig skille seg ut gjennom å forklare den kommersielle logikken bak koassurans sett fra koassurandørens og sikredes side. Når det gjelder assurandørens perspektiv, vil kanskje gode kandidater peke på at alternativet til å dele risikoen gjennom koassurans typisk vil være et omfattende reassuransprogram.

Deretter vil det være naturlig å si noe om hvorfor koassurans normalt kombineres med en hovedassurandør/claims leader. Gode kandidater vil på en instruktiv måte forklare hvorfor dette er en rasjonell ordning, både for koassurandørene og sikrede; alternativet vil være meget tungrodd og langt på vei gjøre koassurans lite attraktivt. Dette vil være en naturlig opptakt til behandlingen av de grunnleggende bestemmelsene i Cl. 9-2, 9-8 og 9-9. De vil kanskje også si noe om hvem som typisk utpekes som hovedassurandør, og vedkommendes plikt til å ivareta koassurandørens interesser i henhold til Cl. 9-2 første ledd siste punktum.

Når det i oppgaveteksten står «in particular», betyr det at kandidatene ikke skal bruke mye plass på de andre bestemmelsene i kapittel 9, men de beste kandidatene vil kanskje kort nevne at Claims leader gjennom revisjonen i 2023, fikk et utvidet mandat i Cl. 7-1 til å motta meldinger etc.

Når det gjelder Cl. 9-2, bør det komme tydelig fram at bestemmelsen bygger på en fullmaktskonstruksjon, at første ledd regulerer hovedassurandørens «rett», mens andre ledd regulerer hovedassurandørens «legitimasjon», jf. læreboken s. 42. Bom på dette punktet må gi trekk. Gode kandidater vil, som nevnt, forklare rasjonalet bak Cl. 9-2, og peke på de ulike beføyelsene som er tillagt hovedassurandøren i henhold til Cl. 9-3 til 9-9. De bør blant annet pekes på at Cl. 9-4 ivaretar hensynet til sikrede ved at det er tilstrekkelig å varsle hovedassurandøren.

De mest krevende spørsmålene knytter seg til Cl. 9-8 og 9-9, og de beste kandidatene vil se at det er en viss indre sammenheng i disse to bestemmelsene. Det kan være elegant å behandle Cl. 9-9 før 9-8, ettersom en tvist med tredjemann typisk vil oppstå etter at hovedassurandøren har tatt stilling til kravet i henhold til Cl. 9-9.

Cl. 9-9 er tilsynelatende en enkel bestemmelse, men her ligger det begravd en rekke kompliserte og uavklarte spørsmål. Et grunnleggende spørsmål er hva som skal til for at koassurandørene skal bli bundet av hovedassurandørens oppgjør med sikrede – det som, inspirert av begrepsbruken i reassuranskontrakter, kan omtales som «følgeplikten». Gode kandidater må klare å artikulere denne problemstillingen, og de bør også klare å se at grunnvilkåret for en slik «følgeplikt» er at oppgjøret er «overensstemmende med forsikringsvilkårene». Gode kandidater vil trolig få litt ut av motivene på dette punktet. Et sentralt spørsmål er når oppgjøret kan sies å være «overensstemmende med forsikringsvilkårene», noe som gjerne sies å innebære at hovedassurandørens oppgjør må bygge på en «riktig» tolkning av forsikringsvilkårene. Meget gode kandidater vil kanskje problematisere at det kan være vanskelig å ta stilling til hva som er en «riktig» tolkning, eksempelvis der politen åpner for flere

forstandige tolkninger. Det kan derfor diskuteres om det er tilstrekkelig at hovedassurandøren har bygd på det som framsto som en forstandig tolkning på oppgjørstidspunktet. Gode kandidater vil dessuten peke på at denne «følgeplikten» i Cl. 9-9 ikke omfatter forlik, typisk der begge sider «gir og tar», men at det i kontraktspraksis ikke er uvanlig å innta bestemmelser som gir hovedassurandøren rett også til å inngå slike forlik med bindende virkning for koassurandørene. Gode kandidater vil kanskje peke på at forutsetningen for at hovedassurandøren skal kunne inngå «forlik» basert på Cl. 9-8, er at det er tale om et «ansvar som omfattes av forsikringen», slik at det ikke er motstrid mellom Cl. 9-9 og 9-8 på dette punktet.

Cl. 9-8 vil typisk være aktuell der hovedassurandøren ikke blir enig med sikrede om oppjøret. I så fall er det hovedassurandøren som avgjør «spørsmål om saksanlegg, anke og forlik». Basert på motivene bør gode kandidater få fram at hovedassurandøren tidligere hadde plikt til å konsultere koassurandøren om slike spørsmål, og de beste kandidatene vil kanskje drøfte om det ikke fortsatt kan være slik under visse omstendigheter, eksempelvis ved betydelige og komplekse krav.